

Thrillerbe oltott
csaváros sci-fi.
Borzongatóan
eredeti.

INTEGRÁLVA

BAKTI VIKTOR

BAKTI VIKTOR

INTEGRÁLVA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2017

1. FEJEZET

J A R R E D
2066. MÁJUS

MIÉRT AKARJA MINDENKI ENNYIRE MEGISMERNI A JÖVŐT? – tűnődött Jarred a jósda félhomályos várótermében ülve.

A helyiség falai hatalmas kijelzőkből álltak, a rajtuk tündöklő csillagképek és a füstölő illata elmélkedésre készítette. Nem hitt a porhintésben, tudta, hogy az orákulum véletlenszerű emlékképekből jósol. A feleségére pillantott, aki a díványon ült, és azzal igyekezett leplezni az idegességét, hogy már a harmadik darabot ette a felkínált aprósüteményből.

– Tudod, mit gondolok erről az egészeztől. Biztos, hogy ezt akarsz? – kérdezte Jarred.

Alice az utolsó falatot visszatette a tányérra. A tekintete elkomorodott.

– Nem ismétlődhet meg az, ami legutóbb történt... – mondta, és megsimogatta gömbölyű hasát.

Na, szép volt, balfasz, elrontottad a kedvét!

A két évvel korábbi tragédia azóta is beárnyékolta az életüket. Az emlék görcsbe rántotta Jared gyomrát.

– Blue... édi... – próbálkozott Jarred, miközben idegesen kisimított egy gyűrődést a nadrágján.

Alice újra megmutatta azt a képességét, amiért annyira tisztelte. Egy nagy sóhajjal visszaűzött minden aggodalmat a mélybe. Megfáradt mosolyra húzódott a szája.

– Nyugi! Egyébként is, csak a móka kedvéért jöttünk, emlékszel?

A váróterem hátuljában, a lépcsősor tetején félrecsúszott egy üvegajtó, és megjelent mögötte a fekete miniruhás nő, Siria, aki érkezésükkor is fogadta őket.

– Kérem, jöjjenek! – suttogta sejtelmes hangon. – Az orákulum várja önöket.

Alice megragadta a férje kezét, és felmentek a lépcsőn. Az előző vendég derűsen sétált el mellettük. Jarred érezte, hogy a felesége keze nyirkos lesz az idegességtől.

Az ajtón belépve mintha egy új világba érkeztek volna.

A füstölőktől homályos előtérrel ellentétben itt minden körvonalon tüélesen kirajzolódott, mint egy hipermagas felbontású kijelzőn. A padlót és falakat fekete, üvegszerű anyag fedte, az éleknél vonalakat rajzolt a tükröződő fény. A terem közepén egy göcsörtös oszlop emelkedett ki a padlóból, ugyanabból az anyagból. Az oszlop tetején térdelt az orákulum.

A nő szellemnek tűnt. Fehér és mentaszín ruhákat viselt: szoknyát és fűzőt. Fedetlen karjának bőre alatt a neonkéken világító elektrotetoválások ezoterikus szimbólumokat rajzoltak ki. Hófehér, raszta tincsei az arcába hullottak.

– Mit kívántok Aisling orákulumtól? – Rejtett hangszórókból zengett a hangja, és Jarred biztos volt benne, hogy gégeimplantátummal rendelkezik. Elhúzta a száját az ócska színpadiasság látán.

– Üdv! A nevünk Alice és Jarred Webster... – hebegte Alice szokatlanul megilletődötten. Kezét óvón a hasára tette, és még közelebb húzódott Jarredhez. – Csak abban szeretnénk biztosak lenni, hogy... minden rendben lesz a babákkal.

Két segéd sietett fel az emelvény lépcsőjén. A sötétségbe vesző mennyezetről alákígyózó, karnyi vastag kábelrengeteg végét óvatosan a nő tarkócsatlakozójába illesztették. A haragos kisülésektől és az amperszagtól Jarred hátán végigfutott a hideg. Úgy tűnt, az

orákulum özönvíz előtti portokat visel, talán mert így még rosszabb minőségű, misztikusabb a Themisz felől érkező kép.

Pont jó az agyatlan jósolgatóshoz.

Amikor a helyére kattant a csatlakozó, a segítők távoztak az emelvényről, és az orákulum felemelte a fejét. Láthatóvá vált hófehérre sminkelt arca, és a piercingek tucatjai. Ahogy felsisteregtek a tarkójába vezető kábelek, a megperzselődött szigetelés szaga egyre erősödött. A nő egy sóhajjal egyenesedett fel.

A mennyezetről vasláncon lógó képernyőkön egymás után ugyanaz a kép jelent meg: füves táj fölött szállt a nézőpont, alatta a halszemoptikától torz fakerítések és tanyaházak suhantak el, az égen lustán úsztak a fellegek.

– Végtelen békesség köszönt... Lássátok meg a borús fellegek szépségét is! – visszhangzott a jós remegő hangja. Néhány monitor fekete-fehér képre váltott, amelyen omladozó felhőkarcolók látódtak. – Hagyjátok hátra a régmúlt romjait, teremtsetek új életet a felperzselte földön!

Jarred mosolyogva nézte a feszülten figyelő Alice-t. Tudta, hogy a feleségének többet jelent ez az egész, mint amennyit bevall. Finoman kisimította a nő arcából fekete hajának egyetlen kék tincset.

Eközben a romokat csupa szín cseresznyefák váltották fel, amelyek gyorsított felvételen borultak virágba. A jós fennakadt szemmel vonaglott.

– Igazán csak így bonthatjátok ki szirmaitokat, boldogságtok ki virágzik, és eljő életetek tavasza.

Boldogságtok.

Jarred forgatta a szemét.

Legalább eddig pozitív.

Nagyon remélte, hogy a sok badarságból a kedvese nem fog semmi rosszat kiolvasni.

– Ha gyermekeiteket kebletekre ölelitek, az... – Az orákulum felnyögött, és görcsösen megrándult. –... ha... ha kebletekre ölelitek,

az öröm... az öröm tengere ringat... – A teste megfeszült, mint az íj, majd a nő fájdalmasan felsikoltott. A levegőt elárasztotta az olvadó műanyagburkolat orrfacsaró bűze. A monitorok vakító fehérrel világítottak.

– Mi a szar? – Alice ijedten bújt a férjéhez, aki ösztönösen átkarolta.

Jarred döbbenetesen bámulta a monitorokat. A fehérség helyén baljóslatú képek jelentek meg. Extra közeli felvétel látszott egy fájdalommal lassúsággal kettészakadó szövetdarabról. Megremegett a kép, mire a szövet véres hússá vált.

++ A kétség fátylát a halál szele lebbenti fel. – A hangszórókból ezúttal nemtelen géphang harsogott elemi erővel.

– Mi ez az egész?! – kiabálta az orákulum saját, gyenge hangján. A csatlakozója égette a kezét, üvöltött a fájdalomtól, de nem eresztette, próbálta kitépni a koponyájából, miközben a testét újabb rohamok rántották görcsbe. Jarred izmai megfeszültek, az ösztönei az súgták, hogy közbe kellene avatkoznia, de Alice kétségbeesetten kapaszkodott belé.

++ Tekints mögém! Ismerd meg önmagad! Légy ura lelkednek! – A monitorokon fekete vasálc jelent meg. Először ezer apró szilánkra robbant, felfedve a mögötte lévő múmiaarcot, aztán a szilánkok megálltak a levegőben, és a felvétel visszafelé játszódott le. Újra összeállt a maszk, majd újra szétrobbant.

Rejtett ajtók mögül segédek rohantak a vergődő orákulumhoz. Egyértelmű volt, hogy ez már nem a műsor része.

A képernyőkön egy magzat szellemképe vált láthatóvá, amely szétszúszott kettővé. Aztán a színek a vörös felé tolódtak, és teljesen elfolytak. A képhibák miatt úgy nézett ki, mintha a babák szeméből és szájából ömlene a vér, ráadásul az egész kép remegett. Alice eltakarta a szemét, teste rázkódott a zokogástól.

A segédek az orákulum segítségére siettek. Jarred is az emelvény felé indult, de ekkor Alice összeroskadott. Egyik kezével a hasát

markolta, a másikkal a szájához kapott. Öklendezett. Jarred megtorpant, először a feleségére nézett, majd az emelvényre. A segítők sziszegve és szitkozódva rángatták az orákulum tarkójából a forró csatlakozót.

Megoldják!

Jarred a karjába kapta Alice-t, és a kijárat felé indult. Mögöttük Aisling fájdalmasan nyöszörgött, a levegőben égett hús szaga terjengett.

++ Döntsd el, a véres állandóság vagy a küzdelmes változás a te utad! – A fémes géphangot az ajtó csukódása vágta el.

Jarred és Alice a várótermen keresztül kimentek a szabadba. Alice a jósda falának támaszkodott, és kétrét görnyedve hányt. Jarred hátrafogta a haját, és tapintatosan elfordult. A jósda körül bámészkodó tömeg verődött össze.

– Hogy a... franc essen belé... – nyögte Alice. Remegett a hangja, majd felrobbant a dühtől. – Az... átkozott csudába...

Jarred fújta egyet.

– Jaj, Blue!

Alice felegyenesedett. Letörölte az álláról a nyál és a könnyek keverékét. Pólóján a Healthy Satellite punkzenekar koponyalogója menthetetlenül összemocskolódt.

– A rohadt kurva életbe! – sikította.

Y O L A N D A

Yolanda látta, hogy a vezérigazgató hunyorog az erős fényektől. Ő maga már megszokta, a reflektorfény volt az élete. Kecsesen keresztbe tette a lábát a kagylófotelben, és elbűvölően mosolygott a kamerába.

– Mielőtt belemerülnék a beszélgetésbe vendégeimmel, nézzünk meg néhány véleményt a mai témáról, vagyis a Themiszről – mondta, és a stúdió hátere felé intett, ahol a Philadelphiáról

készült légi felvételek vágóképei futottak. A fehér épületeket és tükörszerűen fényes üveg felhőkarcolókat a város hideg, neonszínű fényei világították meg.

A stúdió elsötétült, és a város képe helyén egy riportfelvétel jelent meg. A két hónappal korábbi brókertüntetés alkalmával készült a Walnut utcai tőzsdénél. A háttérben öltönyös alakok jelszavakat skandáltak, és digitális táblákat lengettek „Le a Themisszel!” és „Oldják meg!” feliratokkal. Yolanda megállított egy öltönyös férfit, aki épp a kocsijába készült beszállni.

– Hogy mit gondolok a Themiszről? – kérdezett vissza a fickó. Óvatosan hátrasandított a tüntetőkre, majd cinkosan a kamerába vigyorgott. – Mióta előfizettem a tőzsdei előrejelzéseire, egy vagon pénzt kerestem! Gépszír! Ezerszer hatékonyabb, mint egy elbaszott bróker. Nem is értem, ki az a hülye, aki nem használja ki.

A nézőkkel együtt nevetett Yolanda és a vezérigazgató is. A másik két meghívott vendég csendben figyelt.

– Az Avantgárd Művészeti Gálán is meghallgattam néhány véleményt – folytatta Yolanda.

A riportfelvétel ezúttal egy szabadtéri gálát mutatott, két híresség pózolt a kamerának.

– Éppen elég valóságshow-m van, ahol a seggemet mutogathatom – nyújtotta ki tetovált nyelvét pimaszul Aixen Di’Mar, a gendermozgalom közismert médiaalakja. Ezüst-fekete kezeslábas kiemelte a plasztikai műtétekkel androgünné tett alakját. A hangja olyan száraz volt, mint az analóg műsorszünet. – Itt az elv a lényeg, mármint, hogy akkor mutogassam magam, amikor én akarom! Inkább kitöltök hárommal több kérdőívet, mint hogy a vécén is kamerák figyeljenek!

– Szerintem ez nem ilyen egyszerű – merengett Javirah Myers, a nemrég befutott, fekete bőrű énekesnő. Szemet gyönyörködtető bíbor estélyit viselt, ujjai egy pezsgős pohárral játszadoztak. – Norristownban nőttem fel, abban a külvárosi gettóban. Sokszor napokig nem ettünk, rendes munka nem volt. A Themisz néhány éve

átszervezte a tömegközlekedést, és egy új buszjárat bevezetését javasolta a Byberry ipari park felé. Ott nagy munkaerőhiány volt akkoriban, és enélkül Norristownból senki nem tudott volna odajutni. A szüleimnek lett állandó munkája, és végül kiköltözhattünk abból a koszfészekből. Én rengeteget köszönhetek a Themisznek.

A stúdió fényei újra kigyulladtak, és a nézőtér felől taps hallatszott. Yolanda Victor Holloway felé fordult.

– A Neuex Wire jó ideje piacvezető a civil és egészségügyi kibernetikák területén az Atlanti-Amerikai Köztársaságban, de a cég a köztudatba a Themisz megalkotásával került be igazán. Mr. Holloway, elárulja, mi a Themisz feladata?

A háttérben ezúttal a Themisz-komplexum jelent meg drónperspektívából: az épületgyűrű és az udvar közepén emelkedő, kristálykupolás torony. Victor Holloway megköszöri a torkát.

– Nyilvános és privát előrejelzési szolgáltatásokat biztosítunk, illetve tanácsadást az Országos Szakértői Csoportoknak közigazgatási ügyekben – válaszolta. – A Themisz egyelőre hat államban végzi ezeket a feladatokat, de már folynak a tárgyalások a tennessee-i migrációval kapcsolatban.

– Egyelőre még csak tanácsadás, amolyan próbamenet – szólt közbe Virgil Bourke, az Országos Szakértői Csoportok képviselője. A jó tartású, idősödő férfi hajából csak ősz pamacsok maradtak feje oldalán. Elegáns öltönyében kényelmesen ült a fotelben, láthatóan már hozzászokott a szerepléshez. – Mr. Di’Mar talán kitöltene „hárommal több kérdőívet”, de az emberek többsége lassan összeroppan az elburjánzott bürokratikus terhek alatt. A Weberi Procedurális Államrendszer ingatag lett. Egy központosított irányítórendszer, ami automatikusan rögzítene minden adatot, hatékonyan meg tudná jósolni a jövőt, és bizonyítottan pártatlan döntéseket hozna, alkalmas lenne arra, hogy teljes egészében rábizzuk az államigazgatási folyamatokat.

– Ez azt jelenti, hogy megszűnnének az Országos Szakértői Csoportok? – Yolanda megigazgatta kecses okoszemüvegét.

– Lényegében igen – bólintott Bourke.

– Egy teljes egészében számítógép által irányított társadalom. Kicsit sem hangzik hátborzongatóan – gúnyolódott a harmadik vendég, a TitokJog polgári szervezet aktivistája, Lester Hickman. Ő tűnt a legfiatalabbnak és legjelentéktelenebbnek a három vendég közül. Egyszerű, hivatali öltönyt viselt, az arca nyüzött volt, a szeme karikás, és úgy őszült, mintha sóval szórták volna be a fejét.

– Márpedig a Themisz nem lesz korrupt, és nem téved, ráadásul már bizonyított. – Victor Holloway a háttérben, a komplexum helyén megjelenő adatokra mutatott. – New York államban huszonhárom százalékkal csökkent a bűnözési ráta, Észak-Karolina városaiban tizenkét százalékkal több befektetés jutott a városfejlesztési projektekbe, a Wall Street indexe szerint az atlanti-amerikai dollár árfolyama növekszik. Ahol bevezettük a Themisz szolgáltatásait, ott számszerűsíthetően nőtt az életszínvonal. Ne feledjük, a dollár az Elszakadási Háború óta mélyponton volt! A Themisz eredményei magukért beszélnek. Előrejelzéseikhez igazodnak az Országos Szakértői Csoportok és az egész gazdaság.

A közönség tapsolt. Yolandának tetszett a férfi határozottsága, és a kiállása. A testét nem kezdte ki úgy a kor, mint a legtöbb cégvezetőét. Haját rövidre nyíratta, őszülő szakállából vékony részt hagyott meg az állán, a rászabott halszálkamintás öltöny jó ízlésről tanúskodott. Yolanda csábítóan rámosolygott.

– Mondja csak, Mr. Holloway, mi mindent tud megjósolni a Themisz? – kezdte csalafintán. – Meg tudja mondani, mi lesz a jövő nyári divat? Vagy, hogy ki lesz a férjem?

A közönség megint felnevetett. Holloway is mosolygott, és mire a nézőtér elcsendesedett, meg is fogalmazta a válaszát.

– Bármit, Yolanda! Amíg elegendő adat, és szakértői tudás áll rendelkezésre, a Themisz pontos predikciót tud adni.

– Adatok! Adatok! És itt van a veszélyes hulladék elásva! – emelte fel a hangját Lester Hickman. Felindultságában felpattant a fotelból. A kijelző felé intett. – Sokan egyetértenek Aixen Di'Mar-ral.

A személyiségi jogokat és a privát szférát tiszteletben kell tartani! De ahogy a Themisz számára egyre több térfigyelő kamerát telepítenek, ahogy a rendszer hozzáfér az országos profiladatbázisokhoz és a műholdképekhez, a személyes tér úgy tűnik el. A Themisznek ez talán csak adat az előrejelzésekhez, de nekünk, embereknek, a tulajdon életünk.

– Megint a régi nóta – válaszolta Holloway láthatóan csalódottan. – Kérem, értsék meg, senki nem ül a kameraképek előtt. Az adatok feldolgozása zárt rendszerben történik, automatikusan, mintafelismerő programokkal. Semmilyen visszaélés nem történhet.

– Ismerem az álláspontját, és az összes nyilatkozatát a témában, Mr. Holloway! De bocsásson meg, amíg nincs bizonyíték az állításokra, lesznek emberek, akik kételkedni fognak. Amíg a Themisz működésére fekete dobozként kell tekintenünk, addig számba kell vennünk mindent lehetőséget. Számítson kétkedőkre és ellenállókra! – Lester a nézőtér felé mutatott.

Yolanda is odanézett. A nézők első sora felállt, és transzparenseket emelt fel „JOGUNK VAN A TITOKHOZ!” és „NEM ENGEDEM, HOGY SZEMMEL TARTS!” feliratokkal. A kamerák végigpásztáztak rajtuk.

– Mr. Holloway, miért nem osztja meg velünk a Themisz titkát? – fordult a vezérigazgató felé Yolanda. – Van, aki a modern világ nyolcadik csodájaként tartja számon a Themisz-t. Isteni csodaként, mindentudóként. Egyszerű prediktív analitikával még egyetlen rendszer sem volt képes erre, ilyen komplexitásban. Egyes előrejelzései szinte valóra váló jóslatok. A rejtélyes központi vezérlő mibenlétéről viszont mindenki csak találgat. Vannak, akik úgy gondolják, egy valódi jós a Themisz magja. A Themisz Gyermekei Egyház követői szerint magától Istentől kapott sugallatok vezérlik a gépezetet, de a legnépszerűbb elméletek azt mondják, önöknek sikerült létrehozni egy emberfeletti, mesterséges intelligenciát. Ez a helyzet, igaz, Mr. Holloway? Vallja csak be! Most leleplezheti az évtized talányát!

Victor Holloway hátradőlt a fotelben, és elnevette magát.

– Bárcsak megtehetném. Sajnálom Yolanda, de nem lehet.

– Az bizony nagy kár – vette át a szót Virgil Bourke. – A Themisz csak akkor veheti át az államigazgatás szerepét, ha a működése ismert, ha pártatlansága bizonyítható, ha döntései indokolhatóak. Üzemelését üvegszerűen átláthatóvá kell tenni. Nem bízhatunk egy olyan globális irányítórendszerben, amelynek a döntéseiről senki nem tudja, hogy ténylegesen pártatlanok-e. Senki sem játszhat istent egy nép fölött.

A nézőtérre súlyos csend telepedett. Yolanda aggódott, ha Victor Holloway nem válaszol, akkor neki kell átvennie a szót. Márpedig akkor a beszélgetésből a kimondatlan balsejtelmek fognak megmaradni az emberekben.

– Cégünk a negyedik naptári negyedévre tervezi nyilvánossá tenni a Themisz technikai részleteit – jelentette be Victor Holloway.

– Miért nem most? – kérdezte Lester Hickman. – Talán rejtegetnivalójuk van?

– Üzletstratégiai okai vannak – válaszolta a vezérigazgató.

Hickman arcán hitetlenség látszott, de elfogytak az érvei.

– A Neuex Wire az emberekért van, és engedjék meg, hogy ezt a kétkedőknek is bebizonyítsam. – Holloway felállt, és megigazította a zakóját. – Hosszas tárgyalások után a Themisz átveszi az irányítást a rendőrségi Bűnmegelőzési Rendszer felett Pennsylvania államban. Jelenleg a rendőrségi szervereken üzemel, és a térfelügyelő kamerák segítségével figyelmezteti a hatóságot a nagy valószínűséggel bekövetkező bűntényekre. A Themisz kiemelkedően intelligens pszichológiai elemző moduljainak és képfeldolgozásának hála vége a vaklármáknak, indokolatlan rajtaütéseknek és elkésett kiszállásoknak. Ősztől biztonságosabb helyé tesszük Philadelphia utcáit!

Felzúgott a tapsorkán, Yolanda pedig elégedetten állt fel. Örült, hogy ilyen vidám hangnemben ér véget a műsora, hiszen ez csak növeli a nézettséget.

– Köszönjük Virgil Bourke-nek, Victor Holloway-nek és Lester Hickmannek, hogy eljöttek! – mosolygott Yolanda a kamerákba. – További szép napot, Philadelphia!

A taps fokozatosan elhalt, és a fények lassan kialudtak.

– Ennyi! – hallatszott valahonnan, mire felkapcsolódtak a lámpák. A nézők kezdtek kiszivárogni a teremből.

Yolanda észrevette, hogy Victor Holloway csatlakozott a díszlet mögött várakozó asszisztenséhez, hogy váltsanak pár szót. Lester Hickman is odalépett hozzájuk, és hevesen magyarázott valamit. A vezérigazgató testbeszédéből nyilvánvaló volt, hogy nem örül a kéretlen társaságnak. Yolandában feléledt a kíváncsiság, ezért ő maga is lendületes léptekkel odament.

– Mégis, az emberek talán nem járulnak hozzá mindehhez – hallotta meg az aktivista szavait.

– Sajnálom, Mr. Hickman, attól tartok ebben az ügyben az Országos Szakértői Csoportok döntenek – ellenkezett Victor Holloway. – Tőlük függünk, nem a polgári szervezetektől.

– Ha mégis meggondolná magát, keressen meg! – nyújtott át egy névjegykártyát Lester Hickmann. – Vagyunk páran, akiket nem hagy nyugodni a nép akarata.

Victor Holloway becsúszta a zsebébe a névjegykártyát. Yolanda ekkor robbant be közéjük.

– Köszönöm, hogy vállalták a szereplést! – nyújtott kezét a két férfinak, aztán jelentőségteljes pillantást vetett a vezérigazgatóra. – Igazán profin viselkedett, Victor. Úgy gondolom, sok félreértést tisztázott.

– Remélem, sikerül meggyőzni legalább néhány embert, hogy nem mi vagyunk az ellenség – nézett Victor Holloway az aktivistára.

Yolanda elköszönt távozó vendégeitől.

– Adjon valaki egy kicseszett cigit! – kérte Yolanda, mire legalább öten ugrottak elé, és kínálták cigarettával.

– Ne kíméljete! Milyen voltam? – kérdezte könnyedén, miközben rágyújtott.

– Elképesztő voltál, Yolanda! Csodás vagy!

– Én még sírtam is! Nézd! Így folyik a könnyem!

– A műsorigazgató elégedett lesz, a nézettség jobb lett, mint vártuk. Imádnak!

– Szemrebbenés nélkül tetted fel a pimasz kérdéseidet, kislány!

Yolanda mélyet szívott a cigarettába. Tudta, hogy Alex néhány embert kifejezetten azért alkalmaz, hogy fényezze az egóját.

– Tudjátok, mit tartanak a cseroki indiánok a bókokról? – A kollegák értetlenül megráztak a fejüket. – A figyelem egyike a legszebb bókoknak, amelyekkel megörvendeztethetünk valakit. Én pedig vagy százszor elmondtam, hogy utálok, ha kislánynak hívnak, Sara! – Az asszisztens sápadtan nyelt egyet, de Yolanda már mással foglalkozott. – Kate, hétfő reggel a profilomban szeretném látni az anyagot az Orozco-interjúhoz! A heti megbeszélésen valaki képviseljen engem beosztás ügyében! Jane-nek mondjátok meg, hogy minél előbb egyeztessen egy csütörtöki ebédet Mr. Kaufmannal! A feladatokat felraktam a profiljaitokba. Hol van Ty?

– Itt vagyok – válaszolta a nagydarab, fekete Tyrel Bernstein. Miközben lecsatolta magáról a kamerastabilizátor-hámot, a többiek szétszéledtek.

– Nagyon jól nyomtad, mint mindig.

Yolanda lesújtó pillantást vetett a férjira.

– Úgy gondolod, hogy ez még szükséges? Nem hallottad, az előbb milyen fényesre nyalták a seggem? – Elindultak a lift felé vezető folyosón. – Remélem nem volt teljesen amatőr az új kamerás gyerek.

– Elég ügyes volt, bár nem ártana neki okosvezérlős optikai implant a kameradrónokhoz. – Ty megvakarta az állát, a körme alatt sercegett a borosta. – De tényleg jó voltál, nem hízelgésből mondom.

– Köszí, de most nem rajtam múlt. Holloway nem egy bambi a reflektorfényben, elég profi.

– Akkor mi ez a feszkó?

– Hát nem is tudom, kicsit sajnálom. Kemény harc vár rájuk az olyan szervezetek ellen, mint a TitokJog. – Yolanda egy sóhajtással kifújta a füstöt. – És be kell mennem az irodába, cssesse meg! Tudod, mennyire rühellem, ha ott kell töltenem a hétvégét.

– Nem mész be a pihenőbe előbb?

– Sietek, és nem akarom, hogy leszedjék a sminkem. Bejön ez a szemhéjfesték, Alex egyik csicskájával szerintem hozatok majd még.

– Nagyon jól áll neked.

Yolanda megállt, és szembefordult a férfival. Elmosolyodott, és elpöckölte a csikket. A várószobák folyosóján stúdiós alkalmazottak siettek el mellettük.

– Majd valamikor összefutunk, jó? – simított végig Yolanda Ty karján, amitől a férfi zavartan helyezte át testsúlyát a másik lábára.

– De most tényleg sietek, hétfőn találkozunk. Addig is borotválkozz meg, szedd le magadról ezt a gorillacuccot!

Tyrel bólintott, és a pihenő felé indult, Yolanda pedig a lift felé. Két lépést sem tett meg, amikor egy ráncoktól karakteres arcú, elegáns öltönyt viselő férfi, Alexander Burrows toppant elé az egyik szobaajtóból.

– Alex? – torpant meg Yolanda. – Mit keresel te itt? Azt hittem, sosem teszed ki a lábad a Négyes csatorna irodájából.

– Ezt most kivételesen élőben néztem. Szép munka volt! Gyere, beszéljessünk egy kicsit! – A férfi beterelte Yolandát az ajtón. A helyiségben egy kisebb irodát rendeztek be számára. Alex a szoba közepén lévő áttetsző, üveg íróasztal mögött foglalt helyet, félretolt néhány FlexiPlex tokot, és a kávéjáért nyúlt. Az ital illatát még a légtisztító sem tudta eloszlatni.

– Ez most valami fegyelmi intézkedés lesz? Mert megszorogattam Holloway-t? – Yolanda kihúzta a hajtűjét, hogy kényelmesen

szétborzolja platinaszőke haját. – Fogjuk rövidere, millió dolgom van!

– Dehogy, jó műsor volt, kislány! Öröm volt nézni, ahogy egymásnak ugrasztottad őket.

– De? – kérdezte Yolanda. Ahelyett, hogy helyet foglalt volna, a fal menti vitrinben lévő díjakat nézegette.

– Mindenképp lennie kell egy „de”-nek? Egy főnök már meg sem dicsérheti az alkalmazottját a remek munkájáért? – kortyolt a kávéba Alex.

– Ugyan, Alex, tudom, hogy az embereid munkaköri leírásában benne van a seggnyalás, te magad nem pazarolnád erre az időd. Panaszkodtak a Neuex Wire-től, mi?

– Tévedsz. Nagyon elégedettek voltak. Sőt, beszélni akarnak veled, van egy ajánlatuk.

Mielőtt Yolanda bármit kérdezhetett volna, nyílt az iroda ajtaja, és Victor Holloway lépett be rajta.

– Mr. Holloway! – pattant fel Alex. – Nem is érkezhett volna jobbkor.

– A gyakorlat meg az évek teszik – nyújtott kezét Victor. – Örvendek.

Yolanda arcán meglepetés tükröződött.

– Mi ez az egész?

– Ms. McGee, rendkívül elégedettek vagyunk a munkájával. – A vezérigazgató hangja megfontolt volt, és látszott, hogy jól megválogatja a szavait. – Örülnénk, ha továbbra is együtt dolgozhatnánk önnel. Garantáljuk, hogy kölcsönösen előnyös lesz az együttműködés.

– Mr. Holloway szeretné, ha készítenénk egy tényfeltáró sorozatot a Neuex Wire-ről – vette át a szót Alex. – Tudod, a szokásos, ahogy mi, riporterek szoktuk csinálni: csak a nyers, manipulálatlan igazság.

Yolanda végigmérte a két férfit, közben száguldoztak a gondolatai.

Tehát a Neuex Wire fizeti ezt a sorozatot, így semmi rosszat nem mondhatunk róluk. Tulajdonképpen egy kurva drága reklám lesz nekik.

– És engem tisztelnek meg ezzel az ajánlattal? – mosolygott Yolanda.

– Pontosan! – vágta rá Victor Holloway, és átnyújtott egy FlexiPlex tokot a nőnek. – Az egyetlen feltételünk, hogy ezt a terméket kell viselnie a sorozatban.

Yolanda kipörgette a tokból a grafénképernyőt.

– De hisz' ez egy Optic SenseIn katalógus!

– Mi álljuk az implantátumot, a beültetés költségeit és a karbantartást.

Yolanda döbbenet bámulta a plexet, aztán Victor Holloway-hoz fordult.

– Természetesen nem várom, hogy most azonnal válaszoljon – szólalt meg férfi, mintha csak olvasott volna Yolanda gondolataiban. – Gondolja át! Türelmesen várjuk a válaszát, ami remélem, igen lesz végül! Nagyon köszönöm, hogy meghallgattak.

– Mi köszönjük, hogy a Négyes csatornát tisztelte meg a bizalmával, vezérigazgató úr! – nyújtott kezét Alex.

– Ez nem egy ruha vagy egy cipő, Alex! – csattant fel Yolanda, amint az ajtó becsukódott Victor Holloway mögött. – Ez egy kicsestett beültetés!

– Tudod, mennyibe kerül egy ilyen, és milyen trendi? Az emberek már nem okoszemüveget meg kontaktlencsét vesznek, hanem ilyen implantokat.

– Ez mégiscsak egy végleges módosítás. Idegen tárgyat raknak a testembe!

– Jaj, ne mondd már, hogy a melled valódi, kislány! – vigyorgott Alex.

– Hányszor mondjam még, hogy utálok, ha így hívsz?

– Hallottad, nem kell rögtön döntened. Menj haza, aludj rá egyet-kettőt! Ez egy nagy lehetőség neked is, és nekünk is. Gondold

át, te vagy a legjobb, és ettől csak még jobb leszel! – Alex hátradőlt a székében.

Yolanda lementette a profiljába a katalógust, az asztalra dobta a plexet, majd okosművegének látóterében tovább böngészte a termékek adatait. A régebbi modellek a bal szemüveget és környékét fedték, az újabbak már mindkét szem helyére kerültek, de burkolatuk szolidabb és ergonomikusabb lett. A női változatok valóságos arcba épített csecsebecsének látszottak.

– Hát nem is tudom – motyogta maga elé. – Mondjuk, ez a karcú modell elég dögös. Annak a ribanc Rita Giles-nek a Universe News-nál ilyesmije van, csak egy régebbi típus. Lehet rá színes lencsét is venni? A kiegészítőket is állja a Neuex? Alex?

Yolanda főnökére nézett, aki homlokráncolva figyelte a hallójáratába beültetett bio-fi vevőjére érkező híreket.

– Valami felhajtás van Themiszvárosban, nyüzsögnek a tükörképűek – magyarázta Alex komolyan. – Úgy tűnik, lezárták az egyik jósdá épületét.

Yolanda bezárta a katalógust.

– Indulok is... Mibe, hogy ebből remek sztori lesz?

DELPHOI 2048. MÁRCIUS

A kicsi lány nagyon korán megtanulta, hogy vannak emberek, akik sokra viszik, és vannak, akiknek muszáj megragadniuk a legjelentéktelenebbnek tűnő fénysugarakat is a boldogsághoz.

Az egyik ilyen fénysugár ötéves korában, egy tavaszi hajnalon talált rá az égből a szomszéd házak fekete kéménysziluettje fölül. A korhadt fakeretes ablakban könyökölt, és a hullámos üvegen keresztül csodálta a fényt, élvezte a nap meleg ujjainak cirógatását az arcán. A két réteg üveg között rég elpusztult legyek és muslincák heverték. Delphoi sosem értette, hogyan kerültek oda, és Kat anya sem tudta megmagyarázni.

Delphoi nem tudta visszatartani a köhögést. A szája elé kapta a kezét, rázkódott a teste, majd érezte a nedvességet a tenyerében. A ruhájába törölte. Legszívesebben a nappaliban időzött, ez a helyiség volt a legvilágosabb, és itt érződött legkevésbé a poshadt nedvesség, ami pókhálóként tapadt a bőrre, és a szájon meg az orron át beférkőzött a tüdőbe is.

– Milyen szerencse, hogy nem vagyunk cserepes virágok, nem igaz, kicsim? – viccelődött néha Kat anyja, miközben mosolyogva megsimogatta Delphoi fejét. Azonban a szeme ilyenkor szomorúságról árulkodott.

A kislány nemrég kelt, és aggódott, mert nem találta Kat anyát. A bejárati ajtó megvetemedett fáját bámulta, ám az csak nem mozgott. Amikor elfogyott a türelme, lemászott az ablakból, és kiment az előszobába, hogy ott várja meg nevelőanyja érkezését.

Gyűlölte ezt a lakást. Örökké sötét volt, a sarkokban penészgombatelepek terpeszkedtek, a hálószoba ablaka egy sikátorra nézett, ahonnan hűgyszag terjengett, és hátborzongató hangok szűrődtek be éjszakánként. Azt mondják, az ember nem emlékszik a születésére, Delphoi az álmaiban néha mégis látta azt a narkótól lesóványodott arcú, karikás szemű nőt, akit az igazi anyjának gondolt.

– *Bocsáss meg nekem, hogy a világra hoztalak!* – *sírt az eltorzult arcú álomanya.* – *Bocsáss meg, hogy nem lehetek jó anya, de ha apád megtalál, végezz veled!*

Delphoi megtámaszkodott a kopott ajtófélfában, mert újabb köhögőroham tört rá. Nagyon sokat betegeskedett, Kat anyja szerint az is csoda volt, hogy egyáltalán életben maradt. Miután ráta-
lált a síró csecsemőre abban a sikátorban, mindent megtett érte, de az első hónapok kritikusak voltak. A kislány átesett koraszülött tüdőbetegségen, bélgyulladásra és több fertőzésen, nem is beszélve a remegésről, görcsökről, a folyamatos hányásról és hasmenésről. Pokoli kínszenvedés volt ez az időszak. Delphoi emlékeiben Kat anyja sírástól eltorzult arca maradt meg.

– *Az a ribanc, drogos anyád tebet minderről!*

Ismerős nyikordulással nyílt a bejárati ajtó. Mosoly ragyogott fel a kislány arcán. Kat anya azonban nem egyedül jött, vele volt Doktor Fred is. Az orvos sokszor meglátogatta őket, általában elvégzett pár vizsgálatot, vagy gyógyszert hozott. Türelmetlen és mogorva ember volt, ezért Delphoi nem szerette.

A doktor most is köszönés nélkül a kislányhoz lépett.

– Nyisd ki a szád! Mondd, hogy á! Köhögj! – Delphoi engedelmeskedett, pedig a férfi sötét kéményként tátogó szájából émelyítő szag áradt. Amikor Doktor Fred végzett, a fejét csóválva kiment a konyhába Kat anyával. Delphoi utánuk osont hallgatózni.

– Menthetetlen – mondta a doktor. – És egyébként is, miért foglalkozom én veletek?

– Kérlek! Csak most utoljára! – Kat anya térden csúszott Doktor Fred előtt a konyhakövön, belecsimpaszkodott a férfi kabátjának szegélyébe. – Esküszöm, legközelebb elviszem kórházba.

– Ugyan, hogyan vinnéd? Hiszen még chippelve sincs, csak egy ENV. Ha ez kiderül, a karrieremnek annyi, és a szabálysértés bekerül a profilomba. Még fizetni sem tudsz! – Doktor Fred olyan erővel pofozta fel Kat anyát, hogy a nő elterült a földön. Az ajtó rejtekéből leselkedő Delphoi a szája elé kapta a kezét, és könnyek csordultak végig az arcán, de nyikkanni sem mert, nehogy a doktor meghallja.

– Tudod, hogy nem vihetem el chipeltetni! – nyögött Kat anya, amikor sikerült feltápászkodnia. – Azt akarod, hogy elvegyék tőlem a gyámügyesek? Ő az egyetlen öröm az életemben! És a fogadalmad?

Válaszként újabb pofont kapott. Végül olyasmiket ajánlott, amiket Delphoi nem értett, de ezek már láthatóan jobban tetszettek a doktornak, mert az alkudozást az áporodott szagú mosókonyhába zárkózva folytatták. Nem először vonultak oda vissza kettesben. Delphoi hiába hallgatózott, csak ütemes dobogást hallott az ajtón túlról.

A doktor ez után sokkal készségesebb lett. Undorító ízű kanalas gyógyszert hozott, és tanácsokat adott, Delphoi hogyan gyógyulhat meg a leggyorsabban.

Az ilyen alkalmak után Kat anya mindig hosszú napokig ücsörögött a konyhában, és az aknát bámulta, amelyre az ablak nézett.

– Kat anya, mit látsz odakint? – kérdezte a kislány, miután a férfi távozott, de nevelőanyja szégyenkezve elfordította az arcát.

A mosókonyhában történtek titkát eltemette lelkének egy sötét aknájába, ahová üres tekintetének ablaka nyílt.

Y O L A N D A 2066. MÁJUS

Szombat este a rendőrség lezárta az Aisling-jósdát. Yolanda értesülései szerint vasárnap reggelre már nem hemzsegték a helyszínen a kíváncsiskodók, de a riportereket továbbra sem engedték a közelbe. Yolanda abban bízott, hogy estére minden elcsendesedik, és lehetősége lesz tenni egy látogatást a jósdában. Délelőtt egy órát töltött a tükör előtt, hasonló sminkkel próbálkozott, mint a stúdió sminkese. Fehér blúzt és pezsgőszínű nadrágot vett fel, a haját pedig Shawnee indián stílusú, fonott pánntal fogta össze.

Themiszváros, a színes fényektől és tömegtől éjjel-nappal nyughatatlan városrész merchandise üzletekkel, drága hotelekkel és fényreklámokkal úgy nőtt a Themisz komplexuma köré az elmúlt hat évben, ahogy gombák a fa tövében eső után. Méretes részt harapott ki magának Délkelet-Philadelphiában a Greenwich Islandből, keletről és délről a Delaware folyó határolta.

Yolanda úgy döntött, nem siet, kihasználja ezt a szép délutánt, és szán magára némi időt. Rágyújtott, és elégedetten pőfékelve sétált az üzletek között a sétány tavaszillatú fái alatt. Themiszváros a kevert osztályú zónába esett, így a legkülönbözőbb emberek jöttek szembe, a levegőben halkan zümmögő drónok repkedtek, reklámokat vetítettek a járdára, házfalakra. A nő okoszemüvegének látóterében az AR¹ hemzsegett a virtuális reklámoktól. A boltok előtt

1 Augmented Reality: kiterjesztett valóság.

éneklő mesefigurák ugráltak, hogy becsalogassák a nézelődőket, az éttermek bejáratánál lévő metacimkékre pillantva apró videók indultak borkóstolásról vagy ételkülönlegességekről.

Egy tengeri ritkaságokat reklámozó étterem felkeltette Yolanda figyelmét, csak ekkor vette észre, mennyire korog a gyomra. Beült vacsorázni. Elfogyasztott egy mennyei rákragut hozzáillő fehérborral. Később, teli hassal, ráérősen járta végig az üzleteket. Talált egy egészen különleges, mályvaszínű válltáskát, de nem érezte teljes bizonyossággal, hogy meg kellene vennie, ezért otthagya.

Az ötödik cigarettánál járt, amikor egy térre ért. A közepén magasodó reklámozlopokon forgó fénytáblák és képernyők hirdették a Themisz legutóbbi előrejelzéseit: termelékenységi prognózisokat, egészségügyi információkat, tőzsdei és pénzügyi adatokat. Alatta a tömeg egy emberként bámulta a számokat. Yolandát ájtatos hívők gyülekezetére emlékeztették. Erről eszébe jutott a beszélgetés Victor Holloway-jel, és a Neuex Wire ajánlata az implantátumról. Mielőtt hosszan töprenghetett volna, három rajongó megszólította, és autogramot kért.

Esteledett, mire Yolanda elérte a Themisz-komplexumot körülvéző falat, ahová a jósdák épültek. Legtöbbjük szürreális látványt nyújtott, az építészek lázálomból született valóságérítlenességgel teremtették meg a misztikum auráját.

Ehhez képest az Aisling-jósdá minimalista dizájnú kockaépület volt, külső falain éjjel-nappal reklámvideók váltakoztak; galaxisok és fekete lyukak suhantak el, vagy Aisling semmibe meredő szemére közelített rá a kamera.

A három ember magas üvegajtó előtt egy rendőr örködött. A magas férfit impozánssá tette a fehér páncélzat, amelynek kar- és mellrészén kis kék betűkkel virított a Philadelphiai Rendőrség felirat, a szív felett pedig a „becsület, szolgálat és integritás” szavak. A gömbölyű tükörmaszki miatt a rendőrnek csak a markáns állkapcsa látszott. Yolanda levette hajpántját, és hagyta selymes, szőke haját a vállára omlani. Elővette a legelbűvölőbb, kameráknak szánt mosolyát.

– Szép napot, biztos úr!

A férfi válaszként elhadarta a protokollban előírt köszönést.

– Mondja, mi történt itt? Olyan izgalmas! – húzódott közelebb Yolanda, miközben kihúzta magát, hogy jobban érvényesüljön az alakja a testhezálló ruhában.

A rendőr a tükörmaszok alatt rendíthetetlenné tűnt.

– Ez itt hatóságilag lezárt terület, hölgyem – válaszolta fásultan. Előrelépett, hogy elállja a nő útját, de félúton megtorpant. – Várjunk csak! Ön nem... riporter a Négyes csatornánál?

– Telitalálat! Yolanda McGee vagyok, de magánemberként jöttem. És az ön neve, kedves biztos úr?

– Huszonkettő-hét-harminchatos járőr.

Yolanda félrehajtotta a fejét, amitől a szőke hajzuhatag hullámozott a vállán.

– Hagyja a protokollt, biztos úr! Árulja el, hogy hívják! Az csak nem olyan nagy titok! – A férfi mellpáncéljára rakta a tenyerét, majd gyorsan elkapta, ahogy a férfi tükörmaszokjából halk ciripelés halatszott.

Még, hogy hagyja a protokollt! Hülye picso vagy, Yolanda!

Égett a pofáján a bőr, valahányszor így elbaltázott valamit. Már kilenc éve maga mögött hagyta a falakon túli világot, de ilyenkor még mindig tapasztalatlan, vidéki fruskának érezte magát. Phillyben² nem úgy működtek a dolgok, mint a vadonban, bár a médiában voltak a legkevésbé érezhetőek a protokolláris államrendszer eszméi és szabályai. Ott még néha használt a csábítás.

Yolanda gyanította, hogy a ciripeléssel a férfi döntéshozó rendszere éppen valamelyik protokoll megsértésére hívja fel a figyelmet, de a rendőr törölte a figyelmeztetést, és újra Yolandára pillantott.

– Huszonkettő-hét-harminchatos járőr vagyok.

– Értettem – bólintott Yolanda. – Tisztelem az elhivatottságát, kedves huszonkettő-hét-harminchatos járőr. Az olyan rendszerető

2 Philadelphia helyi becézése. Ejsd: Fili.

férfiak, mint maga, a Themisz végrehajtó öklei. Hol lennének maguk nélkül?

A járőr elmosolyodott, de nem mondott semmit. Yolanda beleért a hajába, és élvezte, hogy bár a tükörmasztól nem látta, a zsigereiben érezte a rendőr elismerő pillantását. Most kellett megpróbálnia.

– A nevét nem árulja el, de mondja csak, elképzelhető volna, hogy kicsit körülnézzek odabent?

– Sajnálom, de tiltja a végrehajtási protokoll. – A járőr megkoptatta a sisakját, utalva a vizorban megjelenő protokoll-leírásra.

– Nem kell aggódnia, látja, nincs nálam kamera! – Yolanda játékosan megpördült. Áldotta az előrelátását, hogy azt a nadrágot vette fel, ami jól kiemeli a fenekét. – Még a szemüvegem is levegő, ha szeretném. Majd maga körbevezet! – Leemelte az orráról az okoszemüveget, és előrehajolt, hogy eltegye a táskájába. A mélyen dekoltált blúz hatott, legalábbis a férfi mintha alig láthatóan biccentett volna.

Igen! Végre!

Yolandát elégedettség töltötte el, hogy vonzereje még mindig a régi.

– Sajnálom, de nem lehet. Még ha akarnám, sem tehetném – rázta meg a fejét a férfi. Yolandával saját eltorzult tükörképe nézett farkasszemet a sisakról. – A protokoll szerint civilek nem léphetnek be a lezárt területre.

Yolanda összefogta a haját, szó nélkül sarkon fordult és elsétált.

– A tököd is csak protokollra engedelmeskedik... – morogta maga elé, miközben visszavette a szemüvegét. Körbejárta a jósdat.

Megfigyelte, hogy egy járőrdrón tesz köröket lebegve a jósda körül, de több rendőrt nem látott. Az épület balról egy sikátorra nézett, és ezen az oldalon a falon nem volt kivetítő. Yolanda sejtette, hogy itt lehet a személyzeti bejárat, de a szemközti ház sarkára rögzített kamera miatt esélye sem volt észrevétlenül beosonni. A kamera alatt a házfalnak támaszkodott, és az okoszemüvegére behívta

az ismerősei listáját, majd legörgetett a C betűhöz. Cyr apatikus tekintetű profilképe úszott be a szeme elé, és a fülében a bio-finek köszönhetően már hallatszott a digitális tárcsahang.

++ Szia, Yola! – A férfi izgatott hangja nem passzolt a profilképéhez, de mindig ilyen volt. ++ Láttam tegnap a Holloway-interjúdat. Állati csinos voltál!

– Köszönöm, Cyr drágám! Neked elárulom, hogy alakul valami munka Neuex Wire-rel. Mibe, hogy tudok majd neked is szerezni a kütyüjeikből!

++ Az állat lenne! De gondolom, nem azért hívtál, hogy dumáljunk.

– Kéne egy kis segítség. Neked semmiség. Néhány csukott ajtón kell átjutnom egy Themisz-jósdában.

A vonal túloldalán Cyr felsszisszent.

++ Yolanda, egyszer miattad fognak elkapni!

– Dehogy! Ahhoz túl jó vagy... De mit szölsz egy vacsorához a szakértelmed elismeréseként? Csak mi ketten...

++ Egy vacsora? – Cyr próbált higgadtan tűnni, de Yolanda hallotta, mennyire izgatott. ++ Na, jó, segíték.

– Oda szeretnék bejutni. – Yolanda megosztotta okos szemüvege látóterét a férfival, és zölddel megjelölte a sikátort. – Csak van egy kis gond. – Piros jelölő jelent meg a drónon és a kamerán.

++ A rendőrség rendszerébe betörni túl veszélyes, szóval a drónt ki kell cselezned. A közterület-felügyeletsekkel nem lesz probléma, néhány másodpercre el tudom vakítani a térfigyelőt, azalatt átmehatsz.

A két arasz átmérőjű, korong alakú rendőrdrón borítása csillogó, fehér műanyagból készült, és kék csíkok jelezték a hovatartozását. Az elülső peremén érzékelők villogtak, a tetején apró szirénák sorakoztak, alatta türkizkéken derengett a levegő a gravomotorból áradó fény miatt. A drón fejmagasságban ellebegett Yolanda előtt, majd megfordult, hogy megkerülje az épületet.

– Most! – súgta a nő.

++ Mehetsz!

Yolanda átsuhant az emberek között, mint egy fürge gyík. Rég volt, amikor a faluban ő és Lana átlopózott Reynolds doki veteményeskertjén, hogy elemeljék az ablakban hűlő pitét, de annyira nem rég, hogy ne tudja megismételni a mutatványt. Amint beért a sikátorba, a falhoz lapult. A villódzó neonfények miatt alig lehetett észrevenni az ajtót a falban.

++ Eddig tartott!

– Remek! – Yolanda leszaggatta a rendőrségi szalagokat az ajtóról, és megpróbálta kinyitni, de zárva volt. – Be kéne jutnom.

++ Nézz rá a zárra!

Yolanda odahajolt az ajtóhoz.

++ Jó régi, chipolvasós zár. Egy pillanat.

Halk berregés, majd egy kattanas hallatszott. A záron felvillant egy zöld led, és Yolanda bejutott egy sötét oldalfolyosóra.

– Mindig mondtam, hogy te vagy a legjobb, Cyr!

++ Ezt majd a vacsorán is ismételtetheted.

Yolanda aktiválta az okoszemüvegén az éjszakai üzemmódot, és a folyosó a smaragd legkülönbözőbb árnyalataiban ragyogott fel. Nyomasztó csend volt, a kinti zajok alig szűrődtek be. Yolanda megtalálta a falon a környezetstimuláló berendezés kezelőfelületét. Innen lehetett irányítani a belső termekben a fényeket, illatokat, hangokat és a páratartalmat. Közel és távol nem volt egy lélek sem. Résnyire kinyitotta a legközelebbi ajtót, és benézett a jósdá várótermébe.

Csak a magasan lévő, áttetszőre állított ablakokon szűrődött be némi hold- és neonfény, ami visszatükröződött a kikapcsolt kijelzőfalakon. A környezetstimuláló illatfoszlányai miatt a levegőt szinte harapni lehetett. A csendet egy gravomotor zúgása törte meg.

– Cssesse meg! – sziszegte Yolanda, és kalapáló szívvel visszahúzódott az ajtóból. – Még egy drón!

++ Csendben, különben észrevesz! – duruzsolta Cyr. ++ Meg kell találnod a módját, hogy eltereld a figyelmét!

Yolanda bólintott. Megvizsgálta a kezelőfelületet, majd megnyomott egy lejátszás gombot. A jósa belső terméből egzotikus keleti zene csendült fel, és hallatszott, hogy a drón arra indul.

++ Szép munka!

Yolanda beosont a váróterembe. Gyorsan körbenézett a divány és a dohányzóasztal környékén, meg az üvegajtóhoz vezető lépcsőnél.

– Ez itt a váró, biztos, hogy itt íratják alá az ügyfelekkel a szerződést – suttogta szinte csak magának.

++ Siess, a járőrdrón hamarosan visszaköveti a hangvezérlés forrását!

Yolanda visszalépett a kezelőfelülethez, és némi keresgélés után egy dokumentum jelet nyomott meg. A lépcső alatti kijelzőfalón felfénylett egy AR-csomópont.

– Ez az! – örvendezett Yolanda, de a megfelelő jogosultság nélkül nem tudta megnyitni. – Cyr?

++ Rajta vagyok, csak tűnj már el onnan! Ha lecsuknak, mi lesz a vacsorával?

A másik terem felől egyre hangosabb lett a gravomotor zúgása. Yolanda az utolsó pillanatban surrant ki az oldalfolyosóra. Becsukta maga mögött az ajtót, és hátát a falnak vetette.

– Na? – kérdezte, amikor már kapott levegőt.

++ Kész, mi kellene?

– Az utolsó tárolt dokumentum.

Az okos szemüvegen megjelent egy Korlátozott Felelősségi Nyilatkozatot, az a fajta harmincoldalás, amiből Yolandának régebben akár napi húszat is alá kellett írnia. A Themisz azóta szerencsére enyhítette az állami bürokrácia terhét. Az aláíró neve is ott virított, a háromdimenziós arcképével együtt.

– Jarred Webster – dűnnyögte a nő maga elé. – A Neuex Wire alkalmazottja.

Visszament az oldalfolyosón, majd Cyr segítségével észrevétlenül elhagyta a sikátort is. Suhanója egy közeli fizetős parkolóban várakozott. Hazahajtott.

A lakását alig pár éve vásárolta a Kensington kerületben, a funkcionális körzet tehetősebb részén, Port Richmondban. A hatalmas ablakból nem mindennapi panoráma nyílt a Delaware folyóra. Yolanda belsőépítésszel rendeztette be a lakást, a sötétszürke és a fehér különböző árnyalatai domináltak, és a mostanában divatos minimál stílus jellemezte, ami kihangsúlyozta a tágas tereket. Amint belépett, a nappaliban chillout zene szólalt meg, lágy fények kapcsolódtak fel, és a falba épített illatpermetezők az eső utáni erdő érzetét varázsolták a helyiségbe.

A kiterjesztett valóságban ablakok ugrottak fel Yolanda szeme előtt. A javasolt szórakozási lehetőségek listája filmeket, zenéket és a nő kedvenc vadászós videójátékait tartalmazta. Egy virtuális kezelőpult a lakás hőmérsékletét, páratartalmát és energiafogyasztását mutatta. Látszottak az elmulasztott hívások, az olvasatlan üzenetek, a reklámok új AR lakásdíszítő tárgyakról és dohányzásról való leszokást segítő termékekről. Yolanda egyetlen kézlegyintéssel eltüntetett minden ablakot.

A mélyített padlójú szoba kanapéjára hajította a retiküljét, és fáradtan kinyújtózkodott. A pult fölül egykori vőlegénye mosolygott rá egy virtuális portréről. Yolanda egy kis faragott viharadár szoborra rakta a hajpántot, és a pultra dobta kecses okos szemüvegét. A valóság sokkal valóságosabbá vált, Nathan képe is eltűnt a falról.

– Forró fürdő kell!

Amíg folyt a víz a kádba, Yolanda levetkőzött, és végigmérte magát a fürdőszoba tükreben. A rendszeres edzés formás csajt faragott a vidéki lányból. Tudta, kötelessége formálnia a testét, elvégre az a munkaeszköze, egy brand, nem magántulajdon. Elégedetten simította végig gömbölyű mellét.

– Kapd be, Alex, igenis valódinak tűnnek!

Soha nem bánta meg. Biztos volt benne, akármilyen döntést is hoz, nem fogja megbánni. Csak hallgatnia kell az ösztöneire. Egy pillanatra még elidőzött a tükör előtt, végighúzta az ujját a köldöke fölötti tetováláson, amely egy felhőkbe burkolózó nőt ábrázolt.

Sziszegve merült bele a forró vízbe. Rágyújtott egy cigire, kezébe vette a kád mellett tartott FlexiPlexet, és egy gombnyomással megmerevítette a lágy fóliát, majd megnyitotta a profiljából az Optic SenseIn katalógust. Ráérősen böngészte át a kínálatot. A neki tet- sző modellekkel hosszan szemezett, elképzelte őket magán, és arra gondolt, mit szólnának az ismerősei, ha így látnák.

– Denise-t elfogná a sárga irigység. – Yolanda szája szegletében elégedett mosoly jelent meg, szinte látta maga előtt legjobb barát- nője ábrázatát. A szerkesztőségben is körberajonganák, és ezzel le- pipálná azt a vöröset a Universe News-tól, Ritát.

Aztán eszébe jutott az édesanyja.

– Anyától szép kis hegyi beszédet kapnék.

Kényelmetlen kérdések kezdték feszegetni: mit csinálnak a szemmel a műtét során? És az arccal, a koponyával? Ki lehet sze- detni egyáltalán a behelyezett implantot? Vissza lehet csinálni az egészet? Vagy ha egyszer beültették, örökre úgy marad?

Yolanda féltette a plexet, és a fejét a kád peremére hajtotta.

Beszívta, majd ráérősen kifújta a füstöt. A forró víz ellazította, a szeme lassan lecsukódott. Ujjai ösztönösen rátaláltak a kád pere- mén lévő panelre. Egy gombnyomásra körben a fürdőszobacsempén vidéki táj jelent meg. Az előtérben lengedező fűszálak mögött egy magányos kunyhó árvalkodott, a háttérben az erdők sziluettje felett felhők úsztak lustán. Yolanda atmoszferikus new age zenét rakott be, fuvolával és dobokkal.

Nem akart Nathanra gondolni, csak ugyanazt a nyugalmat és időtlenséget érezni, mint amikor együtt hallgatták ezt a dalt abban az elhagyatott kertben. Túl sok minden kavargott a fejében: a vita a műsorban a Temiszről, a biztonsági főnök feltűnése a jósdában, a Neuex Wire ajánlata az implantátumról. A mindennapok göröcsco- mói nehezen oldódtak, de a lágy dallam, a gőz és a simogató víz egy idő után hatott. Mélyet szívott a cigarettába. Végigsimította a testét a víz alatt, ujjai a lába közé kúsztak. Halkan sóhajtozott, kényeztet- te magát. Nem siette el.

Amikor a bio-fi bejövő hívást jelzett, Yolanda összerezdült, és eljettette a cigit, ami beleesett a vízbe. Kapkodva kapcsolta ki a zenét, és tüntette el a vidéki ház képét.

++ Hogy s mint, csaj? Rég beszéltünk, az őseid meg emlegetnek.

– Szia, kicsi Lana! – üdvözölte Yolanda egy pillanattal később, amikor felismerte, kihez tartozik az afro akcentus. – Bocs, még nem jutottam oda, hogy visszahívjam anyát. Durván le vagyok terhelve mostanában. Biztosan láttátok a Holloway-interjúmat.

++ Nem volt rá idő, de ne vedd a szívedre. Sokáig segítettem a szüleidnek tegnap. Tudod, már szedjük a retket.

– Jól van, majd átküldöm a felvételt.

++ Kellene ide a kertbe még pár dolgos kéz...

Yolanda hallgatott. Mindig ugyanaz a beszélgetés játszódott le. Ha az anyja hívta volna, már veszekednének. Kihalásza a csikket a vízből, és a hamutartóba dobta.

– Milyen szerencse, hogy ott vagy te – válaszolta végül higgadtan. – Ms. Mindenki Kicsi Lánya.

++ Lejebb az orrot, vagy beverem! – nevetett Lana. ++ Még mindig nem nyúltak a házadhoz. Sokáig azt hittük ám, hogy neked ez csak egy időszak, majd megunod, és visszajössz.

– Hát nem! A díjaim, a rajongók és a nézettség nem erre utal.

++ Tudod, hogy büszkék vagyunk rád! De azért ne felejts el miniket! Az a chip nem minden.

– Mintha csak anyát hallanám...

++ Mikor jössz látogatóba?

– Majd. Valamikor... Most sok a dolgom.

Miután elkészöntek, Yolanda orrig süllyedt a forró vízbe. Édesanyjára gondolt. Visszakapcsolta a képet a csempén, és hosszan nézte a vidéki kunyhót. Az arcán legördülő könnycsepp eltűnt a fürdővízben.